

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitvlvm XXXVII. Ad hæc.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

Ad hæc.

PARAPHRASIS.

Excommunicatio & interdictum æquiparantur, quare sicuti excommunicatio post interpositam appellationem irrita est, ita & interdictum, & sicuti sententia appellationis non suspenditur per sequentem appellationem, ita nec interdictum.

Hic est vnus intellectus huius Capituli; quamuis non satis per verba expressus, sicuti interpretes hinc monent.

SYMMARIVM.

1. Appellatio à sententia excommunicationis, aut interdicti non parit effectum suspensiuum.
2. Ratio redditur, cur Ecclesia hoc ita constituerit.
3. Etiam appellatio contra suspensionem, quæ propriè censura non est, sed vt pura pœna inferitur, effectum non suspendit.

Not. Vnic. Appellatio à sententia excommunicationis, aut interdicti non parit effectum suspensiuum, siue quod idem est, excommunicatio & interdictum per sequentem appellationem non suspenduntur, idemque sentiendum de censura suspensionis, & si alicui ingressus Ecclesiæ interdictus sit, sicuti leges in *c. is cui. 20. de sent. excom. in 6.* Ratio à plerisque redditur ex *c. Pastoral. 53. §. verum. h. t.* Quia excommunicatio, (idem est de aliis censuris) executionem sententiæ secum trahit, quia videlicet statim animam ligat, cum primùm pronuntiata est. Veruntamen hic ipse effectus provenit ex dispositione Ecclesiæ talem ligandi vim censuris annectentis, cum tamen potuisset aliter constitui, videlicet, vt anima non statim per censuram ligaretur, sed locus esset appellationi intra dies. v. g. 10. sicuti notat *Sayr. in Theaur. l. 4. c. 10. n. 14.*

Ideò ratio dari debet, cur Ecclesia ita constituerit, quæ duplex est. 1. Vt tanto maior esset Ecclesiæ autoritas aduersus

contumaces, si sciant censuræ effectum impediri non posse per appellationem. 2. Cum censura sit pœna medicinalis, statim auferi debet depositâ contumaciâ, ideòque facile est, ab ea absolutionem consequi seu ab ipso excommunicante, seu à superiore eius per appellationem ad ipsam interpositam, quandoquidem appellatio à censura parit effectum deuolutiuum, vt is, ad quem appellatur, de iustitia excommunicationis & appellationis cognoscat.

Porro quod attinet ad interdictum & suspensionem, notant hinc *Abb. & Alex. post Innoc. & gl. in cit. c. is cui. verb. sequentem.* Si alicui interdicitur perceptio, aut vsus temporalium, talem sententiam suspendi per appellationem; quin etiam si quispiam suspendatur à fructibus beneficii eiusque administratione, aut à voce actiua vel passiva. Item ab vsu Pontificalium, vel pallij Episcopalis, vt ex sententia communiore refert *Avila de censur. p. 3. disp. 3. d. 4. Con. 1.* Ratio dari debet, quia quæ exorbitant à iure communi & ordinario, ea strictam interpretationem merentur; cum itaque communis Regula sit, quòd sententia Iudicis per appellationem suspenditur. & in *cit. cap. Is*, cui mentio duntaxat fiat de suspensione ab officio diuino, quòd per appellationem non suspendatur, ideò trahi non debet ad alias suspensiones, quæ non sunt à diuino Officio, saltem secundum substantiam. Vide quæ dixi *l. 1. tr. 5. p. 5. c. 3. n. 4. v. 3.*

Id in quæstione est, num appellans contra suspensionem, quæ propriè censura non est, sed ob peccatum merè præteritum, tanquam pura pœna inferitur, effectum suspensiuum pariat. v. g. Si Episcopus Clericum adulterum ad triennium suspendat à celebratione Missæ.

Videtur esse affirmandum 1. Quia in *cit. cap. Is cui.* absolutè & sine distinctione dicitur, quòd suspensio ab officio per sequentem appellationem non suspendatur. 2. Quia celebrans in tali suspensione irregularitatem non minùs incurrit, quàm si censuram propriè dictam violaret, *argum. c. 1. de sent. excommunicat. in 6.* & esse indubitatum ait

ait *Suar. de Cens. disp. 27. §. 2. n. 4.* & ideo hanc quaestiones partem tanquam probabiliorem sequitur *Alex. hic n. 9.*

Sed pars opposita mihi placet, quam tradit *Abb. inc. Sape. h. r.* Probatur 1. Quia vera ratio, cur appellatio ex constitutione Ecclesiae non suspendat sententiam suspensionis, est, quam supra dedi, quia poena medicinalis est, ob contumaciam lata, donec Reus resipiscat; quae ratio locum non habet in suspensione, quae censura non est.

2. Ex doctrina *Gl. recepta in cit. c. Sape. verb. rata manet*; quod Praelatus, qui post sententiam depositionis appellauit ad Papam, pendente appellatione, administrare & jurisdictionem exercere possit, quia, qui provocat, nondum damnatus est. *l. 2. §. ult. ff. de poenis*, quia neque is, cui ad tempus aliquod suspensio à diuinis per interdictum illatum est, ita damnatus censeretur, quo minus intra tempus legitimum à sententia appellare possit, cum nihil ad propositum referre videatur, siue suspensio, ut pura poena lata sit ad tempus, an in perpetuum, ut sit depositio, quandoquidem ab utraque sententia. v. g. siue in perpetuum aliquis carceri adiudicetur, siue ad tempus, appellare possit communi iure.

3. Quia si casus aliquis specialis in iure non satis expressus reperiatur, standum est Regulam juris communis, quae in proposito est, quod per sententiam condemnato, appellatio concedi debeat.

Ad 1. arg. oppositae sent. ductum ex *c. is cui. Resp.* Eum textum nobis fauere, quod enim appellatio latam sententiam non suspendat, id principaliter dicitur de excommunicatione, de suspensione autem & interdicto, quatenus excommunicationem imitantur; uti etiam colligitur ex hoc *c.* non autem imitantur nec æquiparantur excommunicationi quatenus censuræ sunt ob contumaciam inflictæ, cum excommunicatio semper ex sua natura contumaciam requirat, neque ut pura poena ferri possit.

Ad alterum *Resp.* negando consequi. cum hi duo effectus, quod suspensus appellare, & quod in suspensione celebrare possit, planè

diuersi sint; à diuersis autem inferri non possit.

CAPITVLVM XXXVIII. Cùm in Ecclesia.

PARAPHRASIS.

Quidam Clerici iudicium Episcopi sui absque causa rationabili detrectantes ad Archi-Episcopum prouocabant, eo cognito Clem. III. mandat Archi-Episcopo ut Clericorum appellationes prius non recipiat, quam cognoverit eas factas esse à grauamine aut sententia iniusta, alioquin appellantem ad Episcopum remittat, ut remota appellatione iudicio eius obtemperet.

SUMMARIVM.

1. Iudici appellationis cognoscendum ante omnia de causa appellationis, an ea rationabilis sit & iusta.
2. Appellans coram iudice ad quem, probare debet appellationem factam, & quidem intra decem dies à lata sententia, & rationabili causa.

NOrand. Vnicum. Iudex appellationis ante omnia cognoscere debet, num iusta fuerit appellandi causa, propter illatum grauamen extra vel intra iudicium, quia si causa appellandi rationabilis non fuerit, sed frivola, procedere ulterius non debet, sed ad Iudicem, à quo remittere, præcipiendo, ut non obstante hac appellatione ipsi pareatur. Consentit *cap. ut debuit. 59. hoc tit.* Et videri debent, quæ dixi in *c. accepta. 35. eod.*

Corollarium. Appellans coram Iudice, ad quem, probare tenetur se appellasse, & quidem intra 10. dies à lata sententia vel grauamine illato, & ex causa rationabili videlicet; quæ si probata fuerit, iusta declarabitur. *cit. c. ut debuit*, & antequam hæc ostensa sint, Iudex ad quem, non potest prohibere Iudici à quo, ne in causa ulterius procedat. *c. Rom. 3. §. si verò. h. r. in 6.* videri hæc potest *Alexand. n. 4. Franc. nos. vlt. ubi aiunt:*